

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Serotonin – Houellebecqs nye roman er et mesterstykke udi livslede

af Lauritz Korfix Schultz

Publiceret 12/04/2019 i Bøger/Kultur

BØGER // ANMELDELSE – Det elegante ved Michel Houellebecqs forfatterskab er, at man ler højt midt i al alvor. Franskmandens syvende roman, *Serotonin*, er ingen undtagelse: Landbrugspolitikken i Frankrig får én over nakken, selvmordstanker er evigt presserende hos Florent-Claude og modløsheden, der synes tæt forbundet med det at være menneske i den vestlige verden,

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Niels Lyngsø, ligger den nu klar på dansk i det vanlige kliniske Houellebecq-design fra Rosinante.

Romanens hovedperson, den landsbrugsingeniøruddannede Florent-Claude (han hader selv sit navn), er skåret over samme læst som i Houellebecqs andre romaner: midaldrende, livstræt og dystopisk. Snart sagt hele verden ønsker han at flygte fra: “og det værste er at det, nu hvor jeg er seksogfyrre, går op for mig at jeg havde ret dengang, piger er nogle ludere (...) men arbejdslivet er en meget større luder, som tilmed ikke skænker én nogen som helst nydelse.”

“

Det store spørgsmål er, hvor Florent-Claudes
eskapisme og iveren efter at slippe for livets
forpligtelser bringer ham hen...

Apatien og meningsløsheden får Florent-Claude, hvis korpus er pumpet op af en vild cocktail af antidepressiver og massivt alkoholindtag, til at sige sit vellønnede job op og skride fra den unge japanske kæreste Yuzu, som han hader. Hadet til den arrogante og markant yngre Yuzy bunder blandt andet i hendes mange skønhedsprodukter, mere end de filer han finder på hendes computer, der viser, at hun er involveret i ikke så få gangbangs i Paris' natteliv. Det er han anderledes blasert overfor.

Det store spørgsmål er, hvor Florent-Claudes eskapisme og iveren efter at slippe for livets forpligtelser bringer ham hen.

Det vil jeg ikke afsløre. Men det bringer ham først og fremmest hen på et hotelværelse, hvor man må ryge – og dem er der ikke mange tilbage af i 2010'ernes Frankrig.

Hummus eller fængsel

Trods den massive dysterhed er Houellebecq ferm til at få gjort elendigheden komisk. Fx da Florent-Claude går væk fra at overveje beslutningen om at slå Yuzu ihjel, fordi han trods alt ikke vil undvære den hummus, han er storforbruger af, og som han ikke kan købe, hvis han ender i fængsel. Noget godt har globaliseringen trods alt skænket

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

mærker, des mere er deres eneste lykke at tænke ilde om andre mennesker. Tydeligt ses det, da Florent-Claude tænker om andre privilegerede turister i det sydspanske, hvor Florent-Claude har købt en lejlighed til sin tidligere flamme Camille:

“... de barske afvisninger jeg blev udsat for, kom især fra engelske pensionister (hvad der ikke var så slemt, man bliver aldrig budt velkommen af englænderen, englænderen er næsten lige så racistisk som japaneren som han på en vis måde er en light-udgave af), men også fra hollændere der selvsagt ikke forkastede mig på grund af deres fremmedhad (hvordan skulle en hollænder kunne føle had over for fremmede? Det er en selvmodsigtelse, Holland er ikke land, det er snarere en virksomhed) (...) de nægtede mig adgang til deres seniorunivers – jeg havde ikke vist mig værdig, de kunne ikke så let åbne op over for mig om deres prostataproblemer og bypassoperationer”.

Den intellektuelle Stewart Stardust

Og da Florent-Claude er tilbage i Paris fra Spanien, synes ligegyldigheden og afmægtigheden at overmande ham igen.

Den politiske korrekthed er sendt til tælling: “jeg kunne heller ikke fordrage Paris, denne by inficeret af bæredygtige borgerdyr var mig afskyelig, jeg tilhørte måske nok borgerskabet, men bæredygtig var jeg ikke, jeg kørte en 4×4 diesel – jeg havde måske ikke udrettet særlig meget godt i mit liv, men i det mindste havde jeg bidraget til planetens ødelæggelse”.

Og det stopper ikke her for Florent-Claude, livsleden er allevegne: “og jeg saboterede systematisk den affaldssortering som ejendomsadministrationen havde indført, ved at smide de tomme flasker i pap- og papircontaineren, og køkkenaffaldet i beholderen til genbrugsglas. På den måde brystede jeg mig lidt af mit manglende samfundssind, men tog samtidig en ussel hævn for det uanstændige beløb der gik til husleje og fællesudgifter”.

“

Det er vidunderligt, hvordan Florent-Claude kan være grov, men vis. Han er den intellektuelle Stewart Stardust.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Menneskelige relationer har Houellebecqs hovedpersoner det altid svært med. I et af bogens mange flashbacks tænker Florent-Claude tilbage på sine tyvere, da han mødte den ikke-franske Claire – ét af de mange tidligere forliste kærlighedsforhold.

Det er vidunderligt, hvordan Florent-Claude kan være grov, men vis. Han er den intellektuelle Stewart Stardust:

“selv den simple nationale og sproglige forskel er ikke at foragte. Det er en dårlig idé at de rent faktisk forstår hvad hinanden siger, at deres udvekslinger kan være verbale, for ordenes iboende opgave er ikke at skabe kærlighed, men splid og had, ord adskiller så snart de udtales, hvorimod en formløs forelsket halvsproglig pludren – at tale til sin kvinde eller til sin mand som man ville tale til sin hund – muliggør en ubetinget og varig kærlighed. Hvis man så bare kunne indskrænke samtaleemnerne til det umiddelbare og konkrete – hvor er nøglerne til garagen? Hvornår er det elektrikeren kommer forbi? – kunne det endda gå an, men så snart man går videre end det, træder man ind i uenighedens, ligegyldighedens og skilsmisens rige.”

Det fantastiske ved Houellebecqs nye roman er, at den tager gravalvorlige emner op, som man samtidig kommer til at le ad. Landbrugspolitikken i Frankrig får én over nakken, selvmordstanker er evigt presserende hos Florent-Claude og modløsheden, der synes tæt forbundet med det at være menneske i den vestlige verden, gennemsyrrer romanen.

Houellebecq er i storform og manifesterer med *Serotonin*, at han er en af Europas største nulevende forfattere.

Michel Houellebecq – *Serotonin*. Oversat af: Niels Lyngsø. 1. udgave 2019, 350 sider, 299,95 kr. Forlaget Rosinante.

Foto: Philippe Matsas.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

MICHEL HOUELLEBECQ

ROSINANTE

SEROTONIN

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer